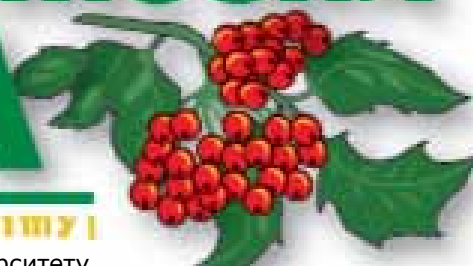

УНІВЕРСИТЕТСЬКА ДУМКА

ОСВІТА ДЯЯ СУШАА І СУШУІ

Газета Тернопільського національного економічного університету
(<http://www.tneu.edu.ua/gazeta/>)

Виходить з 28 жовтня 1994 року

№8 (374), травень, 2011 р.

Випускники Університету - відомі державні діячі та спеціалісти

Тернопільський національний економічний університет – один з найпотужніших освітянських і наукових установ не лише західного регіону, а й всієї України. Професорсько-викладацький колектив Університету свідомо прагне того, щоби на початку XXI століття ТНЕУ докорінно відрізнявся від аналогічних вищих навчальних закладів організацією освітнього процесу, технологіями і методами роботи, способами підготовки фахівців, творчою думкою і новаторством.

Уже п'ятнадцять років поспіль Центр працевлаштування та зв'язків з випускниками Тернопільського національного економічного університету проводить щорічні традиційні зустрічі з випускниками, які закінчили наш вищий навчальний заклад 10, 15, 20, 25, 30, 35 і 40 років тому.

За роки існування Університету підготовлено десятки тисяч фахівців, які працюють у рідному вищому навчальному закладі, в установах й організаціях, фірмах не тільки в Україні, а також в країнах близького і дальнього зарубіжжя та займають високі керівні посади; їм присуджено державні наукові звання і нагороди.

Університет вітає випускників ювілейних років: 1971, 1976, 1981, 1986, 1991, 1996, 2011!

Вельмишановні випускники!

Alma-mater –

*ці слова зігрівають душу і серце кожного,
хто має честь і відвагу бути студентом.*

*Хіба можна забути роки навчання, веселе
студентське життя, напружені дні*

екзаменаційних сесій, недоспані ночі...

А перші успіхи у навчанні!

Перші захоплення!

А віддані друзі, яких можна набути

лише в студентські роки!

Сподіваємося, що перебування у рідних стінах

*Університету; зустрічі з сивочолими викладачами,
які сяяли у ваші допитливі голови оте розумне,*

*добре, вічне, яке робить людину Людиною; лагідно-
допитливі погляди в обличчя змужнілих ровесників*

*і спілкування з ними, - додадуть Вам життєвої
снаги, молодечої енергії і бажання знову й знову*

*приходити на поріг рідного вищого навчального
закладу, імення якому сьогодні Тернопільський*

національний економічний університет!

Вітає, випускники ювілейних років!

З повагою

**Сергій ЮРІЙ, ректор Тернопільського
національного економічного**

університету,

доктор економічних наук,

професор

**Програмуй своє життя: люби світ - він є джерелом краси; живи інтенсивно, і дозволь
іншим жити біля тебе (Іван Павло II Папа Римський)**

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 40 РОКІВ!

...ТО БУЛИ ЩАСЛИВІ РОКИ НАВЧАННЯ, ЯКІ ЗБАГАТИЛИ НАС ЗНАННЯМИ Й УТВЕРДИЛИ КОЖНОГО У ЖИТТІ

У ці піднесені для всіх нас дні очікування зустрічі і святкування 40-річчя із часу закінчення Інституту згадується той щасливий період нашого чотирирічного навчання, який усіх нас, випускників того, тепер вже далекого періоду, збагатив знаннями й утвердив у житті, вручивши кожному щасливу путівку в майбутнє.

Тим, що маємо сьогодні, ми завдячуємо насамперед дорогим нам, розумним, високоосвіченим викладачам, які щоденно, з року в рік, не шкодуючи сил, енергії і часу, передавали свої знання, навчали, повчали, виховували і, без сумніву, скеровували на істинний шлях...

У ці піднесені для всіх нас дні очікування зустрічі і святкування 40-річчя із часу закінчення Інституту згадується той щасливий період нашого чотирирічного навчання, який усіх нас, випускників того, тепер вже далекого періоду, збагатив знаннями й утвердив у житті, вручивши кожному щасливу путівку в майбутнє.

Тим, що маємо сьогодні, ми завдячуємо насамперед дорогим нам, розумним, високоосвіченим викладачам, які щоденно, з року в рік, не шкодуючи сил, енергії і часу, передавали свої знання, навчали, повчали, виховували і, без сумніву, скеровували на істинний шлях...

Ще до сьогодні з приємністю згадуємо неповторні, заворожуючі і навіть гіпнотизуючі лекції нашого першого ректора, незрівнянного Леоніда Олексійовича Каніщенка, який не лише був нашим ректором і яскравим лектором-викладачем, вимогливим і водночас по-батьківськи добрим, тим, хто цікавився життям і справами кожного студента. Знав усіх не лише в обличчя, а, побачивши, міг назвати по імені та згадати прізвище. Леонід Олексійович прищепив нам такі якості, як людяність, порядність, вихованість, обов'язковість у будь-яких обставинах та життєвих ситуаціях.

Глибоко переконаний, що під час нашої червневої зустрічі Леонід Олексійович, подивившись кожному в очі (а більшість із нас він не бачив з дня випуску), вишукано і загадково посміхнувшись, назве ім'я, прізвище кожного і навіть пригадає, хто в якій групі вчився. А нас було, як-не-як, 155 студентів на курсі. Ось такий наш Леонід Олексійович був і, дякувати Богові, є, проживавши на сьогоднішній день у місті Києві.

Пригадується ерудованість, висока обізнаність і ґрунтовні знання з політичної економії, а також людська доброта, тепло, піклування про кожного студента заступника ректора Дядя Мирослава Івановича, неповторні

лекції з історії Лановика Богдана Івановича, Шкварця Валентина Павловича, географії – Халяви Петра Михайловича. Всі ми дуже любили і поважали викладача фізичної культури Бабінського Олега Феліксівича, який вмів знайти підхід до кожного студента і тренував не тільки наш тіла, а й душі.

Незабутні викладачі, які назавжди залишилися в наших серцях, – Ярослав Михайлович Кізіма – викладач вищої математики, Геннадій Якович Лебедінський - викладач бухгалтерського обліку, Михайло Степанович Григорович – політичної економії, Євген Степанович Пастушенко – економіки сільського господарства, Юлія Михайлівна Фатєєва із неповторною манерою подачі матеріалу для вивчення англійської мови та інші.

Завдяки наполегливій праці та ґрунтовним знанням, які давали наші викладачі, усі студенти (а я можу чітко стверджувати про групу БС-41) гарно вчилися, більшість була відмінниками та активістами. Зокрема, перший студентський декан Мирослав Данилишин, студенти Михайло Олійник, Іван Дзюбановський, Марія Глушій, Марія Беркита, Валентина Гречкосій, які й сьогодні проявляють себе якнайкращі фахівці; і ті, що, на жаль, вже не з нами – Петро Дрожджак, Омелян Безкостий, Анатолій Тратин.

Проте, як твердить „залізний закон” буття: Все тече – все змінюється, але життя продовжується... І всі ми в очікуванні зустрічі, щоб подивитися в очі один одного, пригадати неповторні студентські роки, період навчання, поділитися досягнутим і... заглянути в майбутнє, саме так, в майбутнє, адже стільки всього цікавого й значимого ще попереду.

**З повагою –
колишній студент групи БС ТФЕІ,
а сьогодні – начальник
Тернопільського
територіального управління
Державної комісії з цінних паперів та
фондового ринку України**

Олександр СВИСТУН

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 25 РОКІВ!

ЗУСТРІЧ З ЮНІСТЮ

25 років тому нам вручили дипломи про вищу освіту, а сьогодні ми знову приїшли в рідну ALMA MATER на зустріч з юністю.

Вже стали студентами наші діти, але в цей день – 25 червня 2011 року наша пам'ять поринула в студентські спогади. Згадуємо викладачів, наставників, друзів; навчання, лекції та семінари; безтурботне життя, поїздки в колгоспи, студентські заїзди, екскурсії...

Від щирого серця вітаю випускників ТНЕУ (колишнього ТФЕІ) 1986 року. Бажаю всім міцного здоров'я та родинного затишку.

**Випускниця 1986 року, групи ПП-41,
а нині викладач кафедри міжнародної
інформації ТНЕУ
Оксана Воробій (Гетьман)**

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 35 РОКІВ!

Нас оцінило життя!

Студентські роки — це найкраща пора у житті кожної молодої людини, яка робить перші самостійні кроки. Студентські роки – найкращий час для формування себе як особистості, на відміну від школи, багато чого можна обирати самостійно, спробувати охопити неосяжне.

І все це було у нас, студентів ТФЕІ, випускників 1976 року.

Для мене навчання і закінчення Тернопільського фінансово-економічного інституту – це початок мого 35 літнього, безперервного трудового стажу на Хмельницькій АЕС (в даний час продовжую працювати на ХАЕС. Розпочала свою трудову діяльність архіваріусом, пройшла шлях на всіх економічних посадах і сьогодні – заступник генерального директора з економіки та фінансів Хмельницької АЕС). Спочатку на будівництві енергетичного велетня Хмельниччини, а пізніше на працюючих двох блоках АЕС. Це стало можливим лише після отримання відповідних знань, освоєння професії. Свого часу ми прийшли до навчального закладу не просто за дипломом, а за хлібом. Адже цінність знань у тому, що вони дають хліб, а не зберігаються у пам'яті як на заповнених книжкових полицях. І все це мені дав саме Тернопільський фінансово-економічний інститут, професорсько-викладацький колектив даного інституту. З великою вдячністю та теплою пригадую, ні такі пам'ятаю Тиркала Р.І. Фаріона І.Д., Окрепкого Б.С., Пушкара М.С., Предко М.Н., Ларкіна В.О., Гаглазова М.В. і багатьох інших.

Хто з нас згадає свої оцінки через 35 років? Мабуть, дуже важко пригадати. І все ж таки найбільш вартісними є оцінки, які дало нам життя.

Альвіна Шестак

**Істинна могутність
потребує великих зусиль (Хуан Мануель)**

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 35 РОКІВ!

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 10 РОКІВ!

Тепліє в душі і з'являється радість у серці, коли згадую студентські роки...

Мені, здається, що це був найкращий етап в моєму житті. Скільки добрих, мудрих, простих і душевно збагачених людей я зустріла в інституті і серед студентів, і серед викладачів. Адже я була дуже активною студенткою і добре навчалась.

У мене були друзі на всіх факультетах. Досі я з багатьма із них передзвонююсь, переписуюсь по інтернету, зустрічаюсь.

Я брала активну участь у художній самодіяльності інституту і факультету. З інститутським хором виступали у Києві (див. фото внизу), Хмельницькому, по районах Тернопільської області. Із художньою самодіяльністю факультету виступали по містах і селах Тернопільщини. Брала участь в змаганнях по бігових лижах. Організовувала цікаві поїздки з групою, культпоходи. ..

Самим прикритим випадком у моєму студентському житті, вважаю, було те, що одного навчального року мені не надали гуртожитку. А я ж без колективу не можу! Тоді деканом ПЕФ був Войчишин Іван Васильович. І мені було дуже прикро, бо я була єдиною

студенткою, яка навчалась за 5 тисяч кілометрів від рідного дому. На допомогу прийшов Ананій Васильович Григорук – проректор з навчальної роботи, дуже чуйна і справедлива людина (викладав у нас політекономіку). З теплотою в душі я згадую нашого декана Сібінева Анатолія Павловича. З великим розумінням він ставився до своїх студентів, по-батьківськи, завжди з усмішкою. Приємні спогади залишили і інші викладачі, які давали нам хороші, міцні знання: Ковба Є.В., Богатирьов Б.М., Нікітаєв В.Г., Глущенко Л.М., Марченко С.П., Лапшин В.М., Прошкін В.П.

Знання, які я отримала в рідних стінах інституту, дуже пригодилися мені в житті. Правда, за спеціальністю – економістом – в сільському господарстві я пропрацювала тільки один рік і чотири місяці, а так в основному працювала бухгалтером, нач.фіном, заступником головного бухгалтера, головним бухгалтером, адміністратором, займалась підприємницькою діяльністю. Чому така різнобарвність? Все це через кар'єру мого чоловіка, адже ми проживали в різних куточках колишнього союзу (Саратов, Новосибірськ, Алтайський край, Рига, Ленінград, Трускавець). Хоча, зважаючи на мій цілеспрямований характер, і я могла б побудувати непогану свою особисту кар'єру, якби не переїзди.

В сім'ї у нас – два сини. Старший – підполковник юстиції, молодший закінчив наш інститут і займається інтернетбізнесом. Маю поки що одного внука, якому чотири роки. Я щаслива людина! Життя прекрасне!

Хочу надіятися, що ця зустріч не остання, і хочу побажати своїм однокурсникам і педагогам – щастя, добра, удачі й міцного здоров'я і побільше радості у цьому житті.

Я веду і далі активний спосіб життя: катаюсь на гірських лижах, пірнаю зимою у гірську річку, підіймаюсь на різні вершини Карпат, плаваю в різних морях, подорожую. Тепер я проживаю в прекрасному місті Трускавець і щиро запрошую всіх Вас на оздоровлення у наше чудове місто.

**З любов'ю і повагою до всіх
Людмила Стадник (Кіт), група ПС-41**

Студентство - це стан душі!

Ніби ще вчора, ми, випускники 2001 року Інституту економіки та менеджменту інвестицій, готувалися до захисту дипломних робіт, святкували закінчення навчання, раділи, що нарешті з дипломами в руках вступаємо в «доросле» життя, сподіваючись знайти хорошу роботу з гідним заробітком, досягнути кар'єрних вершин.

Більшість з нас таки працюють в економічній сфері, ставши бухгалтерами, керівниками, менеджерами, підприємцями, дехто відійшов від обраної професії, а деяких наших одногрупників доля закинула за межі України... Але всі ми, не зважаючи на обраний шлях в житті, все ж таки залишаємось СТУДЕНТАМИ, адже «студентство - це стан душі». І при зустрічах ми з теплом згадуємо роки, проведені в стінах рідної тоді ще Академії...

Згадуються безсонні ночі за конспектами перед іспитами, «командні» написання курсових робіт чи якихось домашніх завдань, написання «шпаргалок» (як же без них?) і т.д. і т.п. А особливо пам'ятаються святкування студентських свят. І не важливо, чи це День студента, чи «екватор», чи закінчення сесії, чи чийсь день народження - була б причина. Чого тільки вартують наші походи в ліс, поїздки на Івачівський став, дружні походи на дискотеки... А коли десь після третього курсу у нас розпочався «сезон весіль», то ми веселою юрбою їздили по Україні гуляти у одногрупників на весіллях.

Саме в студентські роки ми сформувалися як особистості, «шукали» себе, своє місце в цьому світі. Вчилися жити і виживати. Дехто з нас знайшов вірних друзів, з якими пережив чимало радощів і труднощів під час навчання, спілкування з якими продовжується й нині, а дехто знайшов і свою «другу половинку», з якою відтоді йде по життю разом.

За 5 років навчання, окрім веселого студентського життя, в нашій дружній групі МБК-51, були і важкі моменти, як от напружені пари, складання іспитів, захист дипломних робіт. Саме це нас загартувало, навчило як рахуватися з думкою колективу, так і вміти відстояти свою власну позицію...

Поряд з нами завжди були наші наставники - викладачі, які разом з тим, що давали нам необхідні, ґрунтовні знання, вчили нас життєвої мудрості. За це їм наша шана і низький уклін. І світла пам'ять тим, хто вже відійшов у вічність, як от наш улюблений декан Литвин Богдан Миронович, якого поважали всі студенти за справедливість та мудрість.

Десять років - це лише мить у нашому житті.

У нас ще попереду стільки здобутків, як професійних, так і в особистому житті. У нас все ще по-переду і є ще час на здійснення мрій та задумів.

Надіюсь, що через десять років, як і цього року, ми зустрінемося у весняний травневий день у нашому прекрасному місті Тернополі, в стінах рідної Alma mater на черговій ювілейній зустрічі.

**Людмила Приймак (Кучай),
провідний економіст**

**МР ВД м.Тернополя та Тернопільського району
Фонду соціального страхування з тимчасової
втрати працездатності,
випускниця 2001 року (групи МБК-51)**

**Життя людське замерло би,
якби юність не мріяла (Костянтин Ушинський)**

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 30 РОКІВ!

Усім завдячую знанням, які отримав у нашому фінансово-економічному інституті!

До нашого інституту я вступив на обліково-економічний факультет зовсім не з метою стати бухгалтером, бо з дитинства я мріяв бути військовим, тобто офіцером. У зв'язку з пониженим зором, я не міг поступити до військового училища. Тому і вирішив вступати в цивільний ВУЗ з метою в подальшому працювати в органах внутрішніх справ.

Після закінчення інституту я був призваний на строкову службу до армії. Служив півтора року на сержантських посадах. Наприкінці служби пройшов офіцерські курси та звільнився з армії в званні лейтенанта.

Для розширення світогляду та покращення знань в сфері економіки влаштувався на роботу на посаду заступника начальника планово-економічного відділу Тернопільського експериментально-механічного заводу. Через 6 років я відчув, що ця посада мене не задовольняє, а тому перейшов на роботу в податкову інспекцію міста Тернополя. Це було саме те, чого я хотів. В мене були до-

сить великі амбіції, які мені давали можливість успішно рости по службі.

Після створення в Україні податкової міліції я відразу ж подав рапорт з проханням про перевід в цей орган. Завдяки знанням, отриманим в нашому інституті, а також завдяки своїм амбіціям і рисам характеру я зробив досить успішну кар'єру на той час. Звільнився з посади в ранзі підполковника податкової служби.

Після закінчення служби займався традиційним бізнесом. Був директором на двох приватних фірмах. Але ця робота не принесла бажаного результату. Я прагнув бути багатим і успішним, а тому, прочитавши в рекламній газеті оголошення про те, що успішній міжнародній компанії потрібні працівники, я прийшов на співбесіду і зрозумів -це саме те що мені потрібно.

Зараз я працюю в американській компанії керівником маркетингової програми. Ця робота дає мені можливість будувати свій власний бізнес, який, в свою чергу, дає можливість бути і успішним і багатим.

Я щасливий і задоволений життям. І всім цим, я завдячую тим знанням, які я отримав в нашому фінансово-економічному інституті, який я мав честь закінчити.

У мене росте син, якого я також направляю навчатися в наш рідний тепер уже Університет!

Юрій Гривський, випускник 1981 року, групи ОП-42 обліково-економічного факультету

Коллективна пам'ять сильніша за особисту!

Для мене зустрічі випускників завжди трепетне свято.

Нам пощастило! Третина студентів нашої групи ОБ-41 живе у Тернополі, а тому ми часто зустрічаємося, хоч і закінчили наш ТФЕІ 30 років тому. Та коли зустрічаємо наших однокурсників рідко, в перші секунди інколи не впізнаємо один одного. Але завжди відбувається чудо! Перші погляди. Перші слова. Обійми. І ми знову юні, ми дівчата і хлопці, а не поважного віку чоловіки і жінки.

Коллективна пам'ять сильніша за особисту. Разом ми пригадуємо незабутні будівельні заони, студентське життя в гуртожитку, виступи художньої самодіяльності інституту, сесії, студентські весілля, перший всесоюзний розподіл випускників – спеціалістів банківської сфери.

Все це було так недавно. І так давно.

На жаль багатьох наших наставників уже немає в живих, відходять у вічність і наші однокурсники. Життя не стоїть на місці – воно продовжується в наших дітях і онуках.

І поки ми живі, будемо з вдячністю згадувати наших дорогих викладачів. Хочеться бачити їх усіх здоровими, щасливими, у хорошому настрої!

До нових зустрічей, дорогі!

**Випусниця 1981 року
Антоніна Топій (Атамась), началь-
ник відділу економічної роботи та гро-
шово-кредитних відносин Управління
національного банку України в
Тернопільській області**

**...Хто сам в собі носить сонце і життя,
не буде шукати світла десь збоку (Ромен Роллан)**

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 30 РОКІВ!

Я закінчив прекрасний вищий навчальний заклад України!

30 років після закінчення Тернопільського фінансово-економічного інституту (така в той час була назва теперішнього Тернопільського національного економічного університету).

І дивлячись на цю дату, не можу уявити, що пройшло стільки часу, відколи я покинув стіни рідного інституту.

Думаю, що не перебільшую в слові «рідного» тому, що це дійсно була рідна студентська домівка, де всі ми молоді і щасливі жили в одній студентській сім'ї, ділились радістю і печаллю, думками і знаннями і навіть не задумувались в той час, що через 30 років знову зустрінемося в рідних стінах інституту, тепер, звичайно, університету.

А тепер повертаючись думками назад, аналізуючи свій життєвий шлях, задумуюсь, а чи правильно я прожив цей час, що зробив доброго і важливого для своєї неньки України?

І сам собі відповідаю – про свій життєвий шлях протягом цих 30-ти років не жалкую, тому що виростив двох прекрасних синів, які подарували мені радість в житті – мою маленьку онуку Настеньку (на фото в мене на руках) і ще одну доцю (невісточку) – Аліну (на фото з боку) і 25 років пропрацював в Корсунь-Шевченківському райавтодорі головним економістом, де також вніс свої знання, отримані в інституті, а з часом і життєвий досвід в розбудову дорожнього господарства Черкащини.

Вдивляючись в оцю фотографію, хочу сказати: якщо в нас виростають такі гарні дівчата - то наша рідна Україна буде жити і процвітати!

А із студентських років запам'яталось найбільше одне слово «СТУДЕНТ». Зараз іноді запитась молодих студентів, як це слово розшифровується, а він чи вона дивляться на мене круглими очима і не знають, що це для своїх батьків найкоротша телеграма:

- Срочно Требуется Уйма Денег Есть Нечего Точка.

А теперішнім молодим студентам бажаю міцного здоров'я, натхнення і успіхів у навчанні, вдалого закінчення цього прекрасного навчального закладу і кожному внести свій посильний вклад в розбудову нашої рідної держави «Україна».

З повагою Віктор Савчук, випускник 1981 року

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 25 РОКІВ!

У серці назавжди залишиться частинка прожитого в Тернополі життя...

Неначе мить, промайнули чотири студентських роки, і ми, випускники групи К-43 Тернопільського фінансово-економічного інституту, святкували останню пару, випускний бал. На останній парі нам не вдалося шампанським помити дошку, тому що це був час «сухого закону Горбачова». Але ми – молоді, радісні, сповнені енергії майбутні банкіри від цього особливо не засмучувались.

І вже відтоді промайнуло 25 років!

Ми закінчували Інститут ще при Радянському Союзі і отримували направлення на роботу в банківську сферу в різні міста України. У нас всіх була впевненість у завтрашньому дні. Адже в нас була конкретна робота і, подєкуди навіть, зразу ж по приїзду, як молодим спеціалістам – своє житло. Ми зуміли вибрати для себе в житті те, що найбільше збіглося з нашими нахилами і здібностями. Не всі ми стали титулованими спеціалістами, але добримі людьми, безперечно, стали всі. На даний час майже половина випускників групи К-43 працюють в різних банківських установах нашої держави.

Виринають в пам'яті спогади про щасливі, безтурботні роки студентства, юності, коли студентське життя було насичене не тільки лекціями, практичними заняттями та конспектуванням праць Маркса, Енгельса, Леніна в читальному залі, а й конкурсами художньої самодіяльності, студентськими святами, та поїздками на сільськогосподарські роботи і в будівельні загоми.

З великою повагою згадуємо всіх наших викладачів, які старалися дати нам якомога більше знань, особливо тих, які навчали нас з грошового обігу, фінансів і кредитування: Василя Онуфрійовича Ткачука, Романа Івановича Тиркала, Сергія Олексійовича Краснова, Ігора Степановича Гуцала, Олександра Миколайовича Шарова.

Хочеться особливо відзначити Василя Онуфрійовича Ткачука, який був нашим куратором. Не один раз він червонів в деканаті за те, що наша група то «зірвала» пару, то не з'явилася на якісь роботи. Спасибі Вам за все!!! Усіх земних благ Вам і здоров'я.

Хтось із нас знайшов нових друзів, хтось – сім'ю, хтось кар'єру, але у кожного в нас в серці назавжди залишиться частинка життя прожитого в Тернополі і приємні спогади, пов'язані з роками студентства.

Отож, поздоровляю всіх нас зі святом зустрічі!!!!

Бажаю міцного здоров'я, успіхів, сімейного благополуччя, кар'єрного зростання і приємних зустрічей з друзями не тільки на сайті «Однокласники» та «Mail.ru», а також і в реальному житті.

З повагою випускниця Тернопільського фінансово-економічного інституту 1986 року, староста групи К-43 Маринівська О.М. (Петрів)

**Нема лабірину, з якого не було би виходу.
Головне - триматися і йти вперед (Ромен Роллан)**

ДЕРЖАВА БУДУЄТЬСЯ СПЕЦІАЛІСТАМИ СВОЄЇ СПРАВИ!

Студентські роки... Ці два слова повертають в юність, у спогади про прекрасні, незабутні, мрійливі роки. Це був час бажань і сподівань.

Перед нами був весь світ. І він таки став нашим!

1996 рік. Тернопільська академія народного господарства. І ми – випускники факультету обліку і аудиту – щасливі й усміхнені, з дипломами в руках. Чотири роки проминули, як один день. Студентські роки – це хороша школа життя.

Ми вчилися ставати вірними друзями, в гуртожитку господарювати, складати складні і не дуже складні іспити, спілкуватись з викладачами, словом, давати собі раду. Професійний викладацький склад, декани, проректори, ректор робили все, щоби ми отримали якнайбільше знань, набули досвіду, яким вони володіли самі, навчались мудрості і людяності. Це завдяки їм ми стали тими, ким ми стали: головними бухгалтерами, провідними економістами, керівниками підприємств, приватними підприємцями, викладачами. А допомогала нам у всьому цьому наша рідна Alma Mater.

А як не згадати нашого декана Сапачова Миколу Івановича – наставника, організатора, прекрасного педагога, якого, на жаль, уже немає серед нас. Світла йому пам'ять. Тепер, коли пройшли роки, можна з впевненістю сказати: ми здобули хорошу освіту, ґрунтовні знання, завдяки яким працюємо, годуюмо наші сім'ї, займаємо посади, і кожний знайшов своє місце в цьому не простому, але, попри все, прекрасному житті.

Наша академія, а сьогодні економічний університет, завжди мала високу славу вищого навчального закладу. Цей рівень був піднятий дійсно дуже високо, і скільки б років не пройшло, не стає нижчим. Нам не було потреби рекламувати себе і свою Alma Mater. Майбутні студенти з різних куточків країни самі знаходили дорогу до нього, а тепер ще й з-за кордону приїздять, щоб навчитись, стати спеціалістами в своїй галузі. Адже держава будується власне такими людьми.

Сьогодні, коли ми святкуємо 15-річчя з дня закінчення академії, хочеться від широкого серця, від усієї душі подякувати найперше тим, хто нас вчив, тим, хто підтримував і допомагав, вклонитись рідним стінам, які були справді рідними, зігрівали і приймали нас такими, які ми були.

З вдячністю і повагою випускники 1996 року групи ОП-42 факультету "Облік і аудит"

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 15 РОКІВ! ВІТАЮ ВАС, ДОРОГІ ОДНОГРУПНИКИ!

І свої щирі вітання засилаю із Бельгії, де я ще закінчила вищу школу з економіки. Зараз виховую двох діточок, мій чоловік - викладач університету. Хоч живу далеко від рідної Альма-матер, але пам'ятаю студентські роки, безтурботне життя, сесії, друзів... Бажаю усім здоров'я, щастя в житті, успіхів у трудових буднях... і незабутніх спогадів!

Оксана Перпета, випускниця ІКІТ (гр. ІСМ-51) 1996 року

НАЙКРАЩІ РОКИ У МОЄМУ ЖИТТІ — РОКИ СТУДЕНТСТВА!

Завжди приємно отримувати хороші новини. От і така новина завітала до моєї оселі — запрошення на ювілейну зустріч з нагоди 15-річчя закінчення Alma Mater. І зразу ж навіяла спогади.

Студентські роки - це золоті роки. Кожен рік студентського життя був для мене золотою монетою, що яскраво блищить в моїй історії життя.

Наш факультет та наша Академія — наші гордість та життя!

Я відкрию усім маленький секрет - я дуже люблю читати. В моєму житті є кілька основних та важливих книг: Школа, Академія, Родина, Кохання. Але найбільше я люблю перечитувати книгу Академія.

Спогади про навчання — це не лише згадки про пари, одногрупників, викладачів. Це звичайно і прекрасні спомини про події, які відбувались в той час з кожним з нас. А саме: перші захоплення і звичайно перше студентське кохання. Воно дійсно ніколи не забувається. І зразу ж на думку приходять спогади про те, як любив говорити Сергій Ілліч Юрій, коли викликав до себе на «килим»: «Оксано, не про любов думай, а як здати державні екзамени!» Хочеться йому дуже подякувати, за те, що завжди йшов мені та іншим студентам назустріч, прислухався до наших проблем, допомагав їх вирішувати. Надіюсь при зустрічі з ним, я з чистою совістю зможу сказати, що він в мені не помилився.

Також дуже хочеться подякувати Івану Дем'яновичу Фаріону, Івану Володимировичу Плішку, Надії Мирославівні Зорій. На жаль, не пам'ятаю прізвищ усіх викладачів, але усім їм низький уклін за те, що були хорошими наставниками і за їхнє безмежне терпіння до нас, не завжди слухняних студентів.

Дуже швидко закрились двері студентського життя... і відкрились стрімко та шалено зовсім інші — двері у самостійне

життя, в якому з'явилися нові події. А їх було чимало.

І найголовніша подія для мене - це моя донька, яка до речі, народилась в прекрасний день — День Студента. Вона мріє також навчатись у Тернопільському національному економічному університеті, завжди із захопленням слухає мої розповіді про чудовий вищий навчальний заклад, який закінчила її мама, і про чарівне місто Тернопіль.

У бібліотеці мого життя з'явилась нова книга — Банківська сфера. Я працюю головним економістом в банку. Розгорнувши сторінки цієї книги, відкрила для себе цілий світ фінансових операцій, економічного аналізу та особливостей ефективного обслуговування клієнтів. Ось уже декілька років я читаю цю книгу і можу сказати, що диплом спеціаліста Тернопільської академії народного господарства, я з гордістю несю по життю.

Так може статись, що я не зможу приїхати на цю бажану зустріч випускників 1996 року. То ж хочу усім - і викладачам, і випускникам інших факультетів, а особливо своїй групі ОБУ-42, побажати — міцного здоров'я, сімейного благополуччя, кохання, слухняних діток і щоб усі Ваші мрії та бажання збулись!

Також велика подяка та щирі побажання організаторам цього дійства, зокрема Центру працевлаштування та зв'язків з випускниками ТНЕУ.

І користуючись моментом, хочу привітати усіх банкірів з їх професійним святом, яке відзначають 20 травня!

Глибокий Вам уклін за найкращі в моєму житті роки — роки студентства!

З повагою до Вас з Волинської землі випускниця ТАНГ 1996р., групи ОБУ-42

Оксана Скакальська

**Знання тільки тоді знання, коли вони досягнуті зусиллям,
а не власним розумом (Лев Толстой)**

БАЖАЄМО РІДНІЙ ALMA-MATER ЧУДОВИХ СТУДЕНТІВ

Дуже важко повірити, що минуло уже десять років. Адже десятиріччя – це значний відрізок на життєвому шляху, який чомусь пролітає так швидко. Інколи хочеться зупинити час, щоб досхочу насолодитись подарунками долі, деколи виникає бажання повернути роки в зворотному напрямку, щоб повернутись у той період, коли відчуваєш бурління життєвих сил, постійний оптимізм, приємну безтурботність та привабливі обрії майбутніх звершень. Таким періодом, безперечно, є студентські роки.

Згадуючи, як ми переймались надзвичайно складними, як нам здавалось, проблемами – складанням заліків та іспитів, здачею модулів, захистом курсових робіт та багатьма іншими суто студентськими турботами – мимовільно на обличчі виникає ностальгічна усмішка, яка свідчить про нездійсненне бажання знову пережити та відчувати ці „труднощі“, замість наших сьогодинських повсякденних справ та поворотів долі, які, на жаль, не завжди спрямовують нас у бажаному напрямку.

Однак у житті є певна послідовність, яку ми не можемо змінити. І це, мабуть, на краще. 2001 рік – рік нашого випуску – для більшості з нас став успішним початком нового життєвого етапу. Це і кар'єрний старт, і дебют у сімейному житті, і формування нових граней нашого світогляду, фундамент якого закладався ще батьками та школою, однак був укріплений та завершений саме в стінах рідного Університету. Сьогодні серед нас є високопрофесійні банкіри, фінансисти та бухгалтери, успішні менеджери, умілі підприємці, відповідальні державні службовці, прекрасні батьки та матері. І так хочеться багато один одному розповісти, багато про що запитати. Дуже відрадно, що наш Університет дає таку можливість, ніколи не забуває про своїх випускників, щиро пишається ними.

Багато з нас із невідомим подивом дивиться на нові аудиторії та корпуси, яких ще не було у ті „далекі“ роки, ми щиро радієм за нові можливості та перспективи, які пропонуються сьогодиншнім студентам. А це означає, що Університет, як і ми – його випускники, – ніколи не зупиняється на досягнутому, вдало долає труднощі та перешкоди і впевнено дивиться у майбутнє.

Ми, колишні студенти групи ОКУ випуску 2001 року, від щирого серця вітаємо усіх випускників Університету та висловлюємо глибоку вдячність нашим викладачам, які передали нам знання, досвід та мудрість, що допомагають нам у повсякденного життя, а рідному Університету бажаємо чудових студентів, які прославлятимуть його у всьому світі.

Олександр ПРУСЬКИЙ,
к.е.н., доцент кафедри міжнародних фінансів,
випускник 2001 р.

ДЯКУЄМО УНІВЕРСИТЕТОВІ ЗА ЗУСТРІЧІ З ЮНІСТЮ

Ніби вчора ми бігли в аудиторію в очікуванні останньої пари, і відчували себе вже справді дорослими, адже знали, що заняття буде символічним і ніхто більше не буде ставити оцінок і настирливих запитань. Ми тоді ще не розуміли, що зовсім швидко будемо жалкувати не тільки за останньою, але і за всіма попередніми парами. І будемо згадувати роки за студентською партою, як найщасливіші у житті.

Відтоді пройшло 10 років. За цей час кожен з нас знаходився у пошуках своєї життєвої стежини. Більшість з ентузіазмом долали перешкоди у встановленні себе як особистості, як спеціаліста. Майже всі вже знайшли своє щастя в особистому житті. І хочеться вірити, що як не повернула доля, кожен по своєму щасливий.

Тому ми з нетерпінням чекаємо нашої першої ювілейної зустрічі 14 травня, адже в повному складі ми не бачились ціле десятиліття. Сподіваюсь, ми як і раніше, зможемо поділитись між собою своїми досягненнями і не- гараздами, порадіти один за одного, а можливо і допомогти у вирішенні певних питань.

Велике спасибі нашому Університетові за чудову традицію організувати ювілейні зустрічі випускників. Вони дуже потрібні, адже це прекрасна можливість побачитись через роки, поспілкуватись і на мить повернутись назад в минуле, в свою юність.

Окремо хочеться подякувати нашим викладачам, за їхню творчу і клопітку працю. Вони навчали нас не тільки науці, вони дали нам ґрунтовні знання і корисні життєві поради, хоча більшість з нас оцінили це лише згодом.

До зустрічі, шановні наші викладачі і дорогі однокурсники!
До зустрічі в рідних стінах Alma mater!

Наталія Бурштинська (Щепановська),
випускниця 2001 року, група ОКУ-51
Інституту банківського бізнесу

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 10 РОКІВ!

ВИКЛАДАЧІ ВКЛАДАЛИ У НАС ЧАСТИНКУ СЕБЕ

Студентські роки чудові... Перефразовуються слова з відомої пісні. В пам'яті пробігають стрічками спогади здавалось би недавніх подій, які не багато, не мало, склали вагому часточку життя кожного. У ці роки формувались і кристалізувались всі як особистості, і як фахівці у такій нелегкій справі – комп'ютерних технологіях. Як годиться, у студентів було і навчання, і дозвілля. Перший етап нашого студентського життя майже неперервний, запам'ятався першими експериментальними нововведеннями – це і 100 бальна шкала оцінювання і триместрова форма навчання, початки впровадження Болонської системи. Другий – це традиційні конкурси КВК, «визазики на природу», дні народження. Було все! Ділились не тільки радістю перемоги та переживаннями, а й сльозами втрат. Майже після екватору навчання, промайнула хвиля еміграції – приблизно півтора десятка одногрупників, перервавши навчання, вирушили у Великобританію. Багато з них там і до сьогодні.

Згадуючи тогочасні перипетії незабутнього студентського життя, на перший план все ж виходять постаті наших «вчителів» – викладачів, які вкладали в нас частинку себе. Уклін Вам і подяка!!!

Лукас Андрій Васильович,
староста групи ІСМ-51 (2001 р.в.).
к.т.н., доцент кафедри комп'ютерних наук (2011 р.).

НЕЗАБУТНІ СТУДЕНТСЬКІ РОКИ...

*Істинна дружба, правдиве щастя і
пряма юність ніколи не зістаряться.*
Г. Сковорода

Десять років в житті людини – і мало, і багато, а інколи й мить. Стільки років минуло... Студенти групи ОСГ-54, в якій я була старостою, відзначалися старанністю в навчальному процесі, творчими здібностями, креативністю. Приємні спогади сьогодні про здорову конкуренцію на заняттях, поїздки в Карпати, Кривченську печеру «Кришталева», Тернопільське озеро, шашлики в лісі в селі Петриків, участь в КВК, щорічні дні студента, випускний вечір...

Студентські роки – це найбільш пам'ятні і найприємніші моменти в житті кожної людини, які неодмінно хочеться повернути. Адже саме тут закладається фундамент подальшої професійної активності, з'являються нові друзі, формується особистість в цілому.

Кожен з нас, колишніх випускників, зайняв свою нішу в суспільстві. Були творчі і кар'єрні злети та падіння, хвилини радості і смутку. І немає значення, ким ми сьогодні є за рангом, нам варто залишатися просто Людьми, щоб стати гідним взірцем для своїх нащадків.

Я вдячна долі, що вже десятий рік працюю у вузі, в якому навчалася. Лекціїні і практичні заняття проводжу із великим задоволенням, люблю дискусувати зі студентами, поважаю їхні погляди. Натхнення у житті – це мої діти і студенти! Я вважаю, що реальну оцінку кожного викладача може дати тільки студент, тому професорсько-викладацькому персоналу потрібно постійно працювати над науковими досягненнями, професійним етикетом, самовдосконаленням.

Бажаю викладачам та випускникам рідної Alma mater, міцного здоров'я, душевного спокою, творчого натхнення, щасливої долі!

Неля Чорна (Степан), к.е.н., доцент кафедри економіки, організації і планування в АПК THEU,
староста групи ОСГ-54, випускниця 2001 р.

*Добро це те,
що може почути глухий і побачити сліпий (Марк Твен)*

Летять роки, немов ті білі птахи, і вже не повернути їх назад...

ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ 20 РОКІВ!

І ось минає 20 років, як ми молоді, красиві і сповнені оптимізму й наснаги ступили на стежку самостійного життя. Розлетілися в різні міста, села і навіть в різні країни. Хто працює в державних установах, хто в приватних, хто – науковцями та викладачами, а хто має особистий бізнес. Але в пам'яті кожного назавжди залишаються прекрасні студентські роки в славному місті Тернополі і наш фінансово-економічний факультет, на якому гризли граніт науки. Найкращою і найдружнішою на нашому потоці, на мою думку, завжди була моя рідна РК-42. Таких чудових, талановитих студентів як в нашій групі я ще не зустрічала. Все це молоде, енергійне товариство проживало в третьому гуртожитку. І як ті бджілки, збирали знання, заповнюючи соти свого ества, щоб наша молода держава Україна отримала гідних спеціалістів. Згадуючи роки навчання, сьогодні хочеться висловити слова подяки нашим викладачам за ті мудрі слова та поради, за те ким ми стали сьогодні, низький Вам уклін. Ваші зерна посіяного зійшли благодатними паростками. За все найщирішу вдячність висловлюємо Юрію Сергію Іллічу, який був нашим улюбленим деканом, Чорному Михайлу Петровичу, Дем'янишину Василю Григоровичу, Дишкант Ользі Василівні, Мартинюку Василю Федоровичу і багатьом іншим. Дай Бог їм здоров'я і довгих років життя!

*Були нитки і чорні, і червоні, на вишиванці нашого життя...
Сьогодні світле доля на долоні любові цвіт – на світле майбуття!
І знову лине пісня журавлина з далекого дитинства на поріг...
Життя наше цвіте, немов калина
І ALMA- MATER у Тернополі чекає нас з усіх доріг!!!*

До зустрічі, дорогі мої однокурсники, одногрупники і наші рідні викладачі!!!

Світлана Мельник (Тронець), староста групи РК-42, випускниця 1991 року

Спогади про майбутнє...

Саме так. Спогади тому, що пора каштанового цвіту в нашому житті уже в минулому, на жаль. А про майбутнє тому, що, як інакше можна назвати пору окриленої і безтурботної студентської юності, коли життя здається вічним, коли у ньому це, практично, усе можна зм'ярати найсміливішими мріями, коли усі життєві перспективи можна окреслити колом в 360 градусів - йди куди хочеш, стань ким завгодно, досягни хоч місяця в польоті найсміливіших фантазій.

У мене немає ностальгії... Ще до вечора далеко. Скроні зовсім злегка припорошила свина, але благородне її срібло не забрало в нас ні бажання жити, ні вміння любити, ні прагнення заглянути за нові горизонти майбутнього. Просто зараз ми робимо це вже по-іншому. Наші надії – це уже не стільки ми, скільки наші практично дорослі діти, а в декого і внуки.

Після попередньої ювілейної зустрічі життя додало у нашу скарбничку ще

один «п'ятачок» і оновлена ALMA MATER знову покликala до себе колишніх своїх випускників далекого уже 1991 року. Хоча ..., чому колишніх? І колишні, і теперішні, і майбутні – усі ми єдина спільнота освячена роками юності, проведені під покровом такого рідного і дорогого нам ВУЗу.

Хіба тут, сьогодні і зараз ми не залишилися тими ж юними, безтурботними і «відв'язаними» мрійниками для яких усе ще по-переду.

Чергова ювілейна зустріч нова нагода зустріти віч-на-віч свою юність, зануритися в океан п'яних романтичних і таких приємних спогадів, поділитися своїми здобутками і перемогами.

Вітаю Вас, браття! Ми знову вдома!

Випускник 1991 року, групи ПСГ-41
Казимир Возьний, директор бібліотеки THEU

Економіст з душею поета

ВІТАННЯ!

У цей святковий світлий день,
Коли настав наш ювілей,
Щиро усіх вітаю,
Добра і щастя всім бажаю.
Хай обминають вас тривоги,
Хай Бог дасть щастя на путі,
Хай світла, радісна дорога
Щасливо стелиться в житті!
Тож не старійте і не знайте
В житті ні смутку, ані бід,
У серці молодість плекайте,
Живіть до ста щасливих літ!

Юрій Кульпа,
староста потоку ТФЕІ 1987-1991
р.н., староста групи К-42, заступник голови профкому студентів, начальник Калуської виробничої дільниці ТЗОВ «ОРИСІЛ-ФАРМ»